Expremiér Paroubek: Kdo straší a kdo chce válku?

- CZ24 News | 24. ledna 2023

ČESKO: V průběhu minulých jedenácti měsíců, tedy od začátku ruské invaze na Ukrajinu, čelní představitelé současné vládní koalice hovořili nesčetněkrát o tom, že „jsme ve válce“.

Oni možná ve své válkychtivé mysli ve válce s Ruskem opravdu jsou. Je to o to vážnější, že Rusko je jadernou velmocí. A že je to země, která se nezhroutí jako domeček z karet, jak před svou invazí v červnu 1941 předpokládal např. Adolf Hitler. V pozdějších fázích II. světové války již Hitler hovořil o tom, že kdyby býval věděl, jaká je skutečná síla sovětské armády, byl by si invazi rozmyslel.

Zejména Spojené státy bojují prostřednictvím ukrajinské armády s armádou ruskou. Téměř milionová ukrajinská armáda dostává ze Západu moderní zbraně, v podstatě na jaké si ukáže. A přesto není schopna dvěstěpadesátitisícový vojenský kontingent Rusů vypudit z jižní a východní Ukrajiny. Zato jsme stále zásobování v mainstreamových médiích informacemi o tom, kdy vypukne rozhodující ofenziva ukrajinské armády (teď se na nějakou dobu podle všeho odkládá). A kdy, v jakém termínu, bude ruská armáda na hlavu poražena. Ona totiž ruská armáda musí být poražena na hlavu a skončit s bezpodmínečnou kapitulací, neboť jinak nebude možné prosadit všechny představy Západu a ukrajinského vedení o poválečném uspořádání. Tyto představy počínají od ponechání ruskojazyčných oblastí Ukrajiny svému osudu a končí likvidací „koloniálního statutu“ mnoha národností, jejichž území je součástí dnešního Ruska. Prý je potřeba zahájit proces dekolonizace Ruska, kterým si prý prošly i ostatní evropské velmoci. Ty ovšem na přelomu 50. a 60. let minulého století.

Přitom chybí jakékoliv úvahy o tom, co by se stalo, kdyby Rusko bylo opravdu poraženo. Jaký chaos by nastal v této zemi a kdo by se stal držitelem „atomového kufříku“ a měl by tedy prst na spoušti jaderných zbraní.

Ani ekonomické sankce ve svých devíti rundách nepřinesly za jedenáct měsíců viditelný pokrok, pokud jde o sražení Ruska na kolena. Vzpomeňme si na první týdny po ruské invazi a uplatnění sankcí, kdy se redaktoři ptali “odborníků “, kdy už Rusko konečně zbankrotuje. Zda to bude za týden či za měsíc. Teď již „odborníci“ hovoří o tom, že Rusko bude mít problémy se sankcemi v delším časovém horizontu. Na druhé straně ovšem sankce vyvolaly značné dopady do evropského hospodářství, včetně hospodářství České republiky. Reálná průměrná mzda klesá u nás tak rychle, jako tomu nikdy po roce 1945 nebylo. A vláda a její prezidentský kandidát Pavel mluví o nezbytnosti „malého“ nepříznivého dopadu do životní úrovně. Nevím.

Statistiky z ČSÚ jsou poněkud příliš optimistické, ale každý z nás ví, o kolik vzrostly ceny základních druhů potravin, počínaje chlebem, pečivem, vejci, máslem, cukrem, vlastně vším, oproti roku 2021. Alfou a omegou jsou ceny elektrické energie. V českých výrobních kapacitách produkujeme elektrickou energii velice levně. Pak ji prodáváme do Lipska na energetickou burzu a odtamtud kupujeme drahou elektrickou energii zpět. Cena elektrické energie se razantně zvýšila a ještě není zvyšování konec, což dopadá do rozpočtů domácností i výrobních a dalších firem. A pokud firmy pracují s vyššími náklady, promítají tyto náklady do výše cen svých výrobků či služeb. Je to prosté. A v tom je podstata inflace.

Naši kandidáti na prezidenta mají velmi rozdílná řešení této situace. Generál Pavel mluví o potřebě navyšovat základní úrokovou sazbu ČNB. Zřejmě proto, aby úvěry byly ještě méně přístupné pro české firmy, nežli je tomu nyní. Samozřejmě, že firmy s příjmy v eurech mají velkou výhodu, neboť

mohou získat úvěr od bank v eurech za sazbu kolem 2%. Malé a střední firmy bez devizových příjmů prostě nemohou investovat z předražených úvěrů, a nenasytné banky budou rády inkasovat za povinné úložky na účtech v ČNB ještě více miliard nežli dosud.

Naopak, A. Babiš vidí řešení v zestátnění ČEZ, ve výkupu jeho akcií od drobných akcionářů z hotovosti, kterou má ČEZ v tuto chvíli k dispozici (cca 200 mld. Kč). Pokud bude stát jediným akcionářem, může srazit ceny elektřiny v podstatě mírně nad úroveň výrobních cen s tím, že přes evropskou burzu bude prodávat pouze přebytky elektrické energie nespotřebované na českém trhu. Tedy zhruba 20 – 25% vyrobené energie. I to může být pěkný byznys a výsledně velmi slušný zisk této energetické společnosti. Ale český průmysl se stane znovu plně konkurenceschopný, sníží náklady a stejně tak české domácnosti budou moci snížit své výdaje na elektrickou energii.

AUTOR: Jiří Paroubek

ZDROJ